

"Ρομπέρτο Τσούκκο" του Μπέρναρντ Μαρί Κολτές στον "Τεχνχώρο"

Όταν τα νήματα που συγκρατούν την ψυχή πάνω από την άβυσσο κοπούν και όταν διαταραχθεί η ευαίσθητη ισορροπία συνειδητού-υποσυνειδήτου, τότε η ύπαρξη ξεχύνεται καλπάζοντας στον Κόσμο χωρίς να υπάρχει χαλινός να την δαμάσει. Αφηνιασμένη, πλανιέται στα σκοτεινά δάση του ανομολόγητου θυμικού της, αναζητώντας απεγνωσμένα γαλήνη. Τότε τα όρια -ανθρώπινα επινοήματα- της λογικής και της καθεστηκυίας τάξης καταργούνται και πράξεις αποτρόπαιες σωρρεύονται. Τότε το "μέτρο" αναμετρά τους μέτριους και τους μετριοπαθείς.

Ο θεατρικός Ρομπέρτο Τσούκκο του Κολτές, είναι ένας τέτοιος ήρωας υπαρξιακής απόγνωσης. Η προσπάθεια του γάλλου συγγραφέα να μυθοποιήσει τη ζωή του υπαρκτού προσώπου Ρομπέρτο Ζούκκο -καταζητούμενου φονιά- καταλήγει στη δημιουργία ενός σημαντικού έργου που με ρεαλιστικό έρεισμα κατορθώνει κι εξακτινώνεται στο γενικό και τελικά στο Σύμβολο. Οι πράξεις του Ρομπέρτο -μια σειρά "αναήτων" φόνων- τον καθιστούν για την κοινή γνώμη και το Νόμο, στυγνό εγκληματία. Ο συγγραφέας όμως επενδύει την φαινομενικά παράλογη συμπεριφορά του ήρωα, με τὸ μανδύα της Ὑπαρξης που οδυνά, μπροστά σε μια αφιλόξενη, ανελέητη και θανάσιμα προδιαγεγραμμένη Μοίρα. Ο απελπισμένος ήρωας επιλέγει την αυθαιρεσία της δολοφονίας -κατά το πρότυπο του Καλιγούλα του Καμύ- σαν διέξοδο στην κενότητα των Ουρανών και σ' έναν κόσμο που "...Δεν υπάρχει τίποτα να πούμε. Πρέπει να κλείσουμε τα σχολεία και να μεγαλώσουμε τα νεκροταφεία. Αργά η γρήγορα όλοι θα πεθάνουμε".

Ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας χωροθετεί τον οικείο του πα κόσμο της σκληρότητας και της βίας, με άρτια αποτελέσματα, χωρίς να λείπει βέβαια - η αναμενόμενη απ' αυτόν- δόση κατάχρησης και υπερβολής. Κατορθώνει να μεταδόσει το αίσθημα της υπαρξιακής αγωνίας στο θεατή, αφ' ενός με τα εντυπωσιακά εφέ κι αφ' ετέρου ενσωματώνοντας στο κείμενο αυθεντικούς στίχους του αληθινού Ρομπέρτο Ζούκκο που συμπυκνώνουν τη σκέψη του. Η μετάφραση του Δημήτρη Δημητριάδη σαφής και συνεπής με το ύφος της παράστασης, όπως και η σύνθεση του σκηνικού χώρου -Γιώργος Γαβαλάς.

Ο Γιάννης Μαυριτσάκης -Ρομπέρτο Τσούκκο- ανταπεξήλθε ευπρεπώς στο ρόλο του χωρίς όμως να καταφέρει να απογειωθεί και να υπερβεί τα "γήινα", ως όφειλε. Η Άννα Μακράκη έντυσε με αξιοπρέπεια και βαρύνουσα σήμανση τους ρόλους της. Αξιόλογη σκηνική παρουσία επέδειξαν οι Άννα Μοναχογιού, η Κατερίνα Λυπηρίδου, ο Λεωνίδας Κακούρης, ο Στέλιος Πέτσος καθώς και οι Σταύρος Μαυρίδης και Γιάννης Στεφόπουλος με τις γκροτέσκο φιγούρες τους. Ιδιαίτερη μνεία αξίζει η ρεαλιστική και άκρως εντυπωσιακή παρουσία της Τζωρτζίνας Κακουδάκη ως πατρónας, αλλά και η συμβολή της στο πραγματικά ενδιαφέρον πρόγραμμα της παράστασης.

Ανεξάρτητα από το πόσο μας "τρομάζει", το θεωρούμε ένδειξη παρακμής ή μέσο εντυπωσιασμού, η βία στη σκηνή, αντανάκλα τη σύγχρονη πραγματικότητα. Η παράσταση οφείλει να αναδείξει όχι την επιφανειακή βαρβαρότητα των γεγονότων αλλά την ουσιαστικά αθέατη πλευρά των κινήτρων και να ενγκύψει με προβληματισμό στην όποια ανθρώπινη επιλογή. Τότε η κατάσταση θα είναι αναστρέψιμη, αν αυτό είναι το ζητούμενο.